

Válasz a „Szótlan kórusnak”
(Mohai V. Lajosnak ajánlva)

A rönkök panorámája,
a rothadó rostok bűztócsái,
megannyi méretes lárva,
akiknek szabad földet járni.

Valóban Hadész városa ez?
Ki jön a csonkult lábnyomokban?
Kire borul a szuvas lemez,
ha összeesel nyomorult holtan?

Követheted a tollcsomók
véres szobrait élve,
de akkor sem találsz semmi jót,
zuhansz az irdatlan mélybe.

Kötömb és bádoghegedűk
adnak zenés hangzavart,
ki veszi fel a véres tűt,
mellyel az előbb átkot varrt?

Itt még tegnap város állt,
aztán hangtalan leroskadt,
ki nyitja meg a rozsdás zárt,
mely a levegőbe olvadt?

A szótlán kórust hallani,
belülről jön e lárma,
zuhognak az idő roncsai
az elmúlás sírboltjára..

Varázspalást

Annyiszor körbe járhatott
ezen a romló peremen,
útjában kanyargó grádicsok
s megannyi apró rejtelem.

Ha néha-néha hamisan lép,
s jönnek a bájos árnymanók,
nem lesz belőlük mintakép,
hiába hintik rád a sót.

Hallani már, csak még messziről
a súlyos ostorpattogást,
mikor a kőnek szárnya nő,
s eltakar a varázspalást.

Közelednek a baknyúzók,
éles késeik pengéje vág,
ne ejts előttük semmi szót,
mert leomlik a barikád.

A kitartás – ez a lényeg,
hogy ne vádoljon a semmi tükre,
úgyis eltűnsz, nem kell a kényed,
nyomod tapossák mindörökre.